

СВЕТОСЛАВ МИНКОВ

ОГНЕНАТА ПТИЦА

chitanka.info

Смъртта разтвори вратата на старата къща. Тя канеше хората да видят Янул иманяря, който лежеше в черен ковчег със запалена вощеница над главата.

И хората идеха. Пристъпяха като крадци, гледаха мъртвия, разговаряха шепнешком.

Беше тихо. Само тежкият стенен часовник ронеше неспирно капки и люлееше махалото си — голямо и жълто като клатен от вятъра слънчоглед. Над покрива гугукаха гълъби, из стаята бръмчеха мухи. Те кацаха по лицето на умрелия, пълзяха от челото до устата му — така, както пълзят върху дърво или камък, — сетне литваха и се лепяха по стъклото на прозореца.

Янул иманяря умря в планината. Намериха го под една висока скала с окървавено лице, в очите му пъплеха мравки. Беше паднал. Тия, които шътаха сега около смъртното му легло, бяха чужди и непознати, но дойдоха в неговия дом да заграбят оставеното имане. Защото знаеха, че Янул е изкопал съкровището, пазено от огнената птица, която лети в съня на иманярите. Тя го е водила нощем из планината, през пусти и омагьосани места, кацвала е на някоя поляна и се е разтапяла в златен пламък. Той е копал под пламъка и е изровил имането издън-земя.

Когато свещеникът дойде и изнесоха мъртвия, никой не тръгна към гробището.

Едни се разотидоха, други останаха да чакат нощта.

Тогава почнаха да претърсват старата къща. Надничаха във всяко кътче, обръщаха всеки предмет. Не дръзнаха да поместят само огледалото, покрито с бяло платно, защото душата на мъртвия беше още тук. Тя можеше да облъхне стъклото и да изпише върху него смъртта като скрежна картина.

Търсиха навсякъде. Нямаше нищо. Из разтворените сандъци стърчеха потрошени къщни потреби, скрити бог знае от чии ръце, в избата се търкаляха ръждясали сечива.

Някой каза:

— Да видим в огнището!

Но там ръцете заграбиха само студена пепел.

Така настъпи утрото. Слънцето светна над града и запали прозорците. По дърветата писнаха врабци, из улиците закрачиха хора.

Тия, които търсеха имането, стоеха мълчаливи сред стаята, където цъфна слънчогледът на часовника. Лицата им бяха бледни от умора, а мътните им очи имаха оня унесен поглед, който плува в далечината. Те разбраха, че не ще намерят нищо, и все пак не си отиваха.

Донесоха каменокопи и мотики и задълбаха като червеи земята.

Копаха дни, копаха седмици, копаха месеци. Старата къща хлътна и полегна на една страна. Стените се разпукаха, гълъбите отлетяха, в градината падна скреж, двете чемширени кълба се превърнаха в големи снежни топки и дървеният улей на чешмата проточи леден клин. Сетне пролетта се върна отново и разлисти дърветата. Из въздуха бръмнаха пчели и ята от лястовици пронизаха като черни стрели небосклона.

Непознатите търсеха.

Напразно. Каменокопите къртеха камъни.

Една привечер всички напуснаха работата, прибраха се по домовете си и не се върнаха вече.

Остана само един, който се закле да изкопае докрай земята, но да намери имането. В очите му горяха пламъци, гърдите му дишаха тежко, от ръцете и нозете му течеше кръв.

Старата къща беше съборена. Оная стена, върху която бе заковано огледалото, стърчеше все още над развалините, защото никой не бе посмял да копае под нея. Бялото платно се развяваше от вятъра и стъклото зееше като бездънна яма срещу небето, за да оглежда облаците и звездите.

Веднъж, когато пълният месец изплува в дългата рамка, човекът се приближи и надникна в огледалото. Обхвана го страх и ужас запали сърцето му. Той видя пред себе си образа на Янул иманяря, който го гледаше замислен и пророчески мъдър като икона.

Юнакът поиска да прогони съня от очите си, отстъпи назад, грабна камък и замери огледалото. Камъкът удари и пръсна стъклото.

Тогава оттам изхвъркна като из разчупена клетка голяма огнена птица. Тя литна бавно напред, от крилете ѝ се късаха и падаха златни пламъци. В нощта изгряваше слънце.

Човекът се спусна след птицата и я гонѝ, докато тя изписа кръг и кацна на земята.

На сутринта той се пробуди върху гроба на Янул иманяря —
между повалените кръстове, потънали в буйно цъфнала метличина.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.